

De laatste keer

In 1988 werd ik kapelaan in de parochie O.L. Vrouw Hulp der Christenen van Nieuwenhagen en in 1990 pastoor in Broeksittard. Vóór mijn priesteropleiding had ik een aantal jaren gewerkt bij het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds en was daar met een collega bevriend geraakt. Toen hij van mijn pastoorsbenoeming had gehoord, ontving ik van hem een boze brief: Wat ik wel voor een overdreven ambitieus figuur moest zijn, een streber, dat ik het in zo'n korte tijd al zo ver had geschopt. Voor iemand met zo'n egoïstisch karakter kon hij geen sympathie meer opbrengen. Dus wilde hij met onmiddellijke ingang geen enkel contact meer met mij hebben. En het is ook nooit meer goed gekomen.

Ik heb hem nooit kunnen uitleggen dat we in de Katholieke Kerk niet met ellebogenwerk vooruit willen komen, maar een benoeming aanvaarden - uiteindelijk en ten diepste - als een roeping van Godswege. Mijn collega-vriend leefde in een tijd dat het priesterschap nog enig aanzien genoot. In de loop van de jaren heb ik de maatschappij zien veranderen en de kijk op het geloof. Eén van de gevolgen is, dat we in deze fase van de geschiedenis met steeds minder priesters voor de opgave staan om ons in te zetten voor steeds grotere parochieverbanden. Die priesters verdwijnen uit het straatbeeld; in een volgende fase ook heel veel kerkgebouwen. En dat terwijl die opdracht van Jezus alle eeuwen door blijft gelden: "Gaat uit over de hele wereld en verkondig het Evangelie

aan heel de schepping".

God biedt ook vandaag zijn zuivere liefde en ware vrede aan aan iedereen die ervoor open wil staan. In de artikeltjes van de Geulbode en in allerlei soorten vieringen heb ik dat ook proberen uit te dragen. Mijn leeftijd (ik ben 72) en mijn gezondheidstoestand nopen mij om dit stokje voor een groot deel over te dragen aan pastoor Slaven Brajkovic, samen met zijn kapelaan Miguel Estrada, die de parochies van Edith Stein gaan overnemen en bovendien de drie parochies van Meerssen-Centrum, Meerssen-West en Rothem. Daarom ga ik ervan uit dat dit artikeltje het laatste is dat ik in de Geulbode schrijf.

Ik hoop van harte dat zij wegen weten te vinden om mensen van alle

leeftijdscategorieën, van uiteenlopende interesses en opvattingen te bereiken om de schoonheid van het geloof te kunnen laten zien.

Een mensenleven is niet één en al rozengeur en maneschijn, ook dat van een priester niet, maar ik heb mij in alle omstandigheden gedragen geweten door Gods liefde en barmhartigheid. Dat gun ik iedereen.